

Ti ljudje še dostikrat ne znajo razločevati pšenice od rži! Borzijanci dobivajo svoje žito od kmeta, seveda posredno po kupčijskih hišah in agentih. Zato skrbijo, da si je nakupijo ob pravem času prav po ceni. Pomagati jim mora pri tem zopet sleparstvo in goljufija. Borzijanci lažejo, da imajo žita dovolj, in kolikor ga imajo, ga res tudi skušajo prodati. Njihovi agenti pridno ponujajo zrnje na prodaj. Med žitnimi trgovci nastane mnenje, da je žita v izobilju, in cena začne padati. Sedaj dobijo njih agentje nalogo, povsod pokupiti žito po tej nizki ceni. Borzijanci so kmalu bogato založeni z žitom, kmet pa nima ne žita, ne denarja. Tako izsesavajo borzijanci zdravo kri našega kmeta!

Tako brezvestno ravnanje pa še vrže večje dobičke zaradi tega, ker je na borzah dovoljena takozvana rokovna trgovina ali kupovanje in prodajanje, pri katerem se še blago odda le pozneje ob gotovo določenem roku. Če kdo kupi žito že danes, ne dobi ga naenkrat, ampak še le nekoliko časa pozneje, recimo čez 14 dni ali en mesec. Borzijanec, ki je prodal žito, še ga niti nima. Skrbeti pa mu je sedaj, da je dobi ob določenem času, seveda prav po ceni, sicer ni dobička. Najprej torej raztroši glas, da je žito drago. Vse hoče prodati svoje zrnje. V tem dobijo agentje miglje, da začnejo počasi nakupovati. Ker pa se ponuja dosti žita, mu cena pade hipoma. In sedaj si lahko nakupi borzijanec žita, kolikor hoče. Igra se mu je posrečila, dobiček je njegov. Kaj njemu mar, če trpi zraven tudi kmet?

Borzijanec nosi vedno polne žepe, ker zna slepariti, kmet pa, ker je pošten, ima prazen žep in prazen želodec. Ako priprost človek kakemu bogatinu ukrade nekoliko desetakov, je zaradi tatvine strogo kaznovan. In prav je tako! Toda to je nečuveno, da smejo na borzi olikani ljudje brez vsake kazni izslepariti na milijone denarja. Taki krivci bi se morala ustaviti vsaka vlada, kateri so krščanska načela nedotakljiva in sveta. Vendar takih vlad nimamo! Zakaj ne? Vsaka vlada se sestavi iz večine v državnem zboru. Katoliški možje pa še doslej pri nas na Dunaju nimajo večine. Zato pa je naloga vseh volilcev, da spravijo v državni zbor krščansko misleče može, ki bodo neustrašeno branili kmečke koristi ter se upirali vsaki krivici, akoravno pride tudi od velemogočne borze. —o—

Cerkvene zadeve.

Dva prijateljska spomenika.

(Dopis od Sv. Benedikta v Slov. gor.)

Dva nagrobna spomenika sta bila pred kratkim postavljena na pokopališču Sv. Benedikta, o katerih poročati, se mi zdi vredno in potrebno. To pa zategadelj, ker sta bila oskrbljena iz redke hvaležnosti in ljubezni do onih, katera groba krijeta.

Prvi nagrobni spomenik je pokojnega Dominika Čolnika, bivšega veleposestnika in živinozdravnika. Nemila osoda se je pri Čolniku tako neprijazno pokazala, da je nekdanji »kralj Slov. goric« v ubožtvu nagle smrti umrl. Ker je bil pa vrl buditelj Slovencev o svojem času, ter nad vse gostoljuben, so vložili njegovi prijatelji in znanci, živeči po Slov. goricah in soseben na Kranjskem (v Ljubljani), dobrovoljne darove, s katerimi se je zamogel spomenik oskrbeti. Ta jasno priča, da neizprosna smrt ljubavi prijateljske ne more vsakokrat zamoriti.

Drug spomenik, prvemu po obliki in velikosti jednak, so oskrbeli mariborski dijaki, posebno gojenci dijaškega semenišča, prezgodaj umrlemu uzornemu di-

jaku Matevžu Estrinu. Na dan Vseh svetnikov je prišlo v našo mirno dolino 13 dijakov iz Maribora, kateri so pri sv. maši, za rajnega sošolca darovani, petje oskrbeli. Dopadla se nam je močno tolika ljubezen do pokojnika temveč od strani dijakov, ker je znak vzajemnosti med učečo se mladino, posebno pa še zaradi tega, ker se le prehitro in rado pozabijo tisti, katerih več ne vidimo.

Oba dva spomenika sta piramidi iz belega pohorskega marmorja, ter nov kinč našega pokopališča. Onim, ki so zanju kaj darovali, pa ljubi Bog obilno povrni to prijateljstvo!

Slavnost v Konjiški vasi.

Leto 1896. si moramo zaznamovati za nagajivo, ker je vreme kljubovalo do pozne jeseni. Tako je mnogo dela zakasnilo, tudi pri nas se nam je tako godilo, in se je naša slavnost na pozno jesen odložila, katero smo obhajali dne 19. novembra, na imendan naše presvetle cesarice. Veleč. g. nadžupnik J. Voh s č. g. vikarjem so se ob 3. uri popoldne pripeljali, nam blagoslovit obnovljeni križ S. L., najstarejšega kmeta v Konjiški vasi, tik okrajne ceste na zapadni strani. Potem so se podali na vzhodno stran k novemu križu J. R. in ga blagoslovili, potem prepevaje lavretanske litanije so šli na sredo vasi, kjer je bil postavljen tretji križ od konjiških vaščanov. Podobe na dva slednja križa je omislila neka Prihovljanka.

Tako so nam ta dan blagoslovili g. nadžupnik tri križe in so potem v lepem govoru zahvaljevali sosede, da so prav storili, da so obnovili, oziroma nove križe postavili, in vse, kateri so kaj pripomogli k stavljenju, pa tudi k ovenčanju. Razložili so potem življenje sv. Elizabete, katere sopraznik se ravno ta dan obhaja, koliko je ona pretrpela tako, da jo imenujejo križana usmiljenost. Končno so molili za vse, ki so postavili te križe, ovenčali in olepšali, in potem za vse sosede, in še tudi za tisto dušo, katere truplo bodo najprej nesli k pogrebu mimo tega križa.

Na to so dekleta zapela še lepe pesmi. Omeniti pa tudi moram fantov, ki so postavili lepe mlaje in na največjega obesili slovensko zastavo. Tudi so slavnost pomnožili s tem, da so streljali iz topičev, da se je slišalo na daleč okrog po sosednjih vaseh konjiške nadžupnije.

Gospodarske stvari.

Domača obrtnija.

Zadnjič smo obžalovali, da revni Slovenci toliko denarja potrosijo za malovredno oblačilno blago, ki ga kupujejo po prodajalnicah, v katerih sedijo in se bogatijo po največ naši nasprotniki, katerim se na Slovincih razun njihovega denarja nič ne dožade. Danes hočemo premišljevat, kje in kako bi si zamogli Slovenci poleg poljedelstva pridobiti kak postranski zaslužek. Pride nam na misel domača obrtnija, ki je davka prosta, nima v sebi nobene nevarnosti gledé gospodarstva in vendar še nekaj krajcarjev zaslužka donaša. V nekaterih slovenskih krajih, največ na Kranjskem, je domača obrtnija že od pamtiveka upeljana. V Ribniški dolini izdelujejo leseno orodje, tako imenovano »suho robo«, katero prodajajo daleč noter v Turčijo, pa tudi po domačih krajih. Ravno tam in v kamniškem okraju znajo lončeno robo izdelovati. Okoli Domžal pletejo kite za slavnike. V Trziču je črevljarstvo v cvetu. Izdelujejo ženske in otroške čevlje prav po ceni in jih prodajajo po sejmovih, posebno na Koroškem. Črevljarski mojstri